

TESS GERRITSEN

NEW YORK TIMES BESTSELLER
#1 AUTHOR

VILEMEES

Proloog

Oksad piitsutasid ta nägu ja süda tagus nii kõvasti, nagu võiks see iga hetk lõhkeda, kuid ta ei saanud lakata jooksmast. Ta võis juba kuulda mehe lähenemist, võis peaaegu ette kujutada kuuli vihise-mist läbi öö ja tungimist oma selga. Võib-olla oli see juba juhtunud. Võib-olla on ta juba vereojas; ta oli hirmust liiga tuim, et tunda praegu midagi muud peale meeleheitliku eluiha. Vihm voolas mööda nägu alla, jäised pimestavad vihmavalingud rabisesid talvistel surnud lehtedel. Ta vaarus läbi pimeduseloigu ja leidis end järsku kõhuli mudas. Kukkumise heli oli kurdistav. Tema jälitaja, teravast okstepraksatusest valvsaks tehtud, muutis kurssi ja suundus nüüd otse talle järele. Summutaja popsatus ja põsest möödavihisev kuul ütlesid talle, et teda on märgatud. Ta sundis end jalule, pööras järsult paremale ja siksakitas tagasi maantee poole. Siin metsas on ta varsti surnud mees. Aga kui ta saaks peatada mõne auto, kui ta saaks kõita kellegi tähelepanu, võib tal olla veel võimalust.

Okste ragin ja kähe kirumine andsid talle teada, et jälitaja on komistanud. Ta oli võitnud mõne väärtusliku sekundi. Ta jätkas

jooksmist, liikudes ainult instinktiivse suunataju abil. Polnud mingit valgust, mis talle teed oleks näidanud, mitte midagi, välja arvatud pilvede ähmane kuma öötaevas. Tee pidi olema otse ees. Nüüd võivad ta jalad juba iga hetk sillutist tabada.

Ja mis edasi? Mis siis, kui seal pole ühtki autot, mida peatada, mitte kedagi, kes mind aitaks?

Siis nägi ta puude vahelt enda ees nõrka värelist, kaht vesist valgusvihku.

Viimast jõudu kokku võttes spurtis ta auto poole. Tema kopsud olid otsekui tules, silmad okstepiitsutusest ja vihmast pimestatud. Veel üks kuul vihises temast mööda ja raksatas puutüvesse, ent relvaga mees ta selja taga oli äkitselt kaotanud kogu tähtsuse. Kõik, mis nüüd midagi tähendas, olid need tuled, kutsudes teda läbi pimeduse, õrritades teda päästmislubadusega.

Kui tema jalad järsku sillutist tabasid, oli ta vapustatud. Tuled püsisid ikka veel ees, hüpeldes kusagil puude taga. Oli ta autost maha jäänud? Liikus see juba eemale ümber kurvi? Ei, seal see oli jälle, nüüd isegi heledam. Auto liikus tema poole. Ta jooksis sellele vastu, järgides teellooget ja teades, et siin lagedal on ta lihtne sihtmärk. Tema kõrvu täitis kingade plartsumise heli märjal teel. Tuled keerasid tema suunas. Sel hetkel kuulis ta lasku kolmandat korda. Kokkupõrke jõud paiskas ta põlvili, ta oli ebamääraselt teadlik läbi öla tungivast kuulist ja mööda käsivart niriseva vere soojusest, kuid valu ta ei tundnud. Ta suutis keskenduda ainult ellujäämisele. Ta tuikus uuesti jalule, astus komistava sammu ettepoole...

Ja oli pimestatud esitulede tulvast. Polnud enam aega end teelt kõrvale heita, polnud aega isegi oma paanikat teadvustada. Kummid krigisesid üle sillutise, paisates õhku veepritsmeid.

Ta ei tundnud kokkupõrget. Ta teadis üksnes, et lamab järsku maas, vihma kallab talle suhu ja tal on väga, väga külm.

TESS GERRITSEN

Ja et ta pidi midagi tegema, midagi tähtsat.

Jõuetult pistis ta käe oma tuulejaki taskusse ja tema sõrmed kõverdusid ümber väikese plastiksilindri. Ta ei suutnud meenutada, miks see nii palju tähendas, kuid see oli ikka veel alles ja ta tundis kergendust. Ta pigistas selle kõvasti pihku.

Keegi hüüdis teda. Keegi naine. Ta ei näinud läbi vihma naise nägu, kuid võis kuulda tema häält, paanikast kähedat, tungimas läbi sumina oma peas. Ta üritas rääkida, püüdis naist hoiatada, et nad peavad kohe põgenema, sest metsas varitseb surm. Kuid suust pääses välja üksnes oie.

Esimene peatükk

Kolm miili Redwood Valleyst edasi oli puu kukkunud üle tee ning selle taha kogunenud autode ja tugeva vihma tõttu kulus Catherine Weaveril peaaegu kolm tundi, et Willitsi linnast mööda saada. Selleks ajaks oli kell peaaegu kümme ja ta teadis, et ei jõua Garberville'i enne keskööd. Ta lootis, et Sarah ei istu teda oodates kogu öö üleval. Ent Sarah't tundes võis öelda, et õhtusöök on praegjus ikka veel soe ja tuli leegitseb kaminas. Ta imestas endamisi, kuidas rasedus ta sõbrannale sobib. Muidugi imepäraselt. Sarah oli sellest lapsest rääkinud aastaid, valinud välja nime – Sam või Emma – ammu enne seda, kui laps eostati. Fakt, et tal polnud enam abikaasat, oli pisiasi. „Oodata saad ainult seni, kui leiad õige isa,” oli Sarah öelnud. „Siis pead ülejäänu enda kätte võtma.”

Ja ta oli seda teinud. Bioloogiline kell raevukalt tiksumas viimaseid aastaid, oli Sarah sõitnud Cathyle San Franciscosse külla ja valinud kollastelt lehekülgedelt rahulikult viljastamiskliiniku. Muidugi vabameelse. Niisuguse, kus mõistetakse kolmekümne

ühiksa aastase üksiku naise meeleheitlikku igatsust. Viljastamine iseenesest oli olnud külmalt kliiniline afäär, rääkis ta hiljem. Hüppad lauale, lükkad jalad rihmadesse ja oled viis minutit hiljem rase. Noh, peaaegu nii. Kuid see oli lihtne protseduur, doonorid tõestatud terved ja kõige parem – naine võis täita oma emainstinkte ilma kogu selle abielunarruseta.

Jah, see vana abielumäng. Nad mõlemad olid selle läbi kannatanud. Ja pärast lahutust olid nad mõlemad edasi toimetanud, kuigi lahinguarmidega.

Vapper Sarah, mõtles Cathy. Vähemalt on tal julgust sellega üksinda hakkama saada.

Temast tulvas läbi vana viha, ikka veel piisavalt tugev, et panna hambaid kokku pigistama. Ta võis oma endisele abikaasale Jackile andestada nii mõndagi. Tema isekuse. Ta nõudmised. Tema truudusetuse. Kuid ta ei suudaks Jackile iial andestada, et mees jättis ta ilma võimalusest last saada. Oh, ta oleks võinud mehe soovi ignoreerida ja sellegipoolest lapse muretseda, kuid ta oli tahtnud, et ka Jack seda tahaks. Seega oli ta oodanud õiget aega. Kuid nende kümneaastase abielu jooksul polnud mees kunagi selleks valmis olnud, mitte kunagi tundnud, et nüüd on õige aeg.

Mees oleks pidanud talle tõtt ütlema: ta on liiga enesekeskne, et lapsega vaeva näha.

Ma olen kolmekümne seitsme aastane, mõtles ta. Mul ei ole enam abikaasat. Mul ei ole isegi kindlat kallimat. Kuid ma võiksin rahul olla, kui ma vaid saaksin omaenese last süles hoida.

Vähemalt Sarah on sellega varsti õnnistatud.

Veel neli kuud ja siis peab laps sündima. Sarah' laps. Cathy pidi selle mõtte peale naeratama, hoolimata vihmast, mis nüüd üle tuuleklaasi alla voolas. Praegu sadas veelgi kõvemini, isegi täiskiirusel liikuvate klaasipuhastajatega võis teed vaevalt näha.

VILEMEES

Ta heitis pilgu kellale ja nägi, et see on juba pool kaksteist. Vaateväljas teisi autosid polnud. Kui tal peaks siin juhtuma mingi pahandus mootoriga, peab ta arvatavasti veetma öö tagistmel kõssitades ja ootama abi saabumist.

Ettepoole vaadates püüdis ta eristada tee eraldusjoont, kuid ei näinud midagi peale tiheda vihmamüüri. Olukord oli naeruväärne. Ta oleks pidanud tõepoolest peatuma Willitsis mõnes motellis, aga ta vihkas mõtet, et on oma eesmärgist ainult viiekümne miili kaugusel, eriti arvestades, et ta oli sõitnud juba nii kaugele.

Cathy märkas ees teeviita: Garberville, 10 miili. Seega oli ta lähemal, kui oli arvanud. Veel kakskümmend viis miili ja siis tuleb viie miili pikkune kõrvaltee läbi paksu metsa Sarah' seedripuust majani. Mõte, et ta on nii lähedal, küttis ta kannatamatuse üles. Ta lisas vanale Datsunile gaasi ja tõstis kiiruse neljakümne miilini tunnis. See oli mõtlematu tegu, eriti neis ilmastikutingimustes, aga mõte soojast majast ja kuumast kakaost oli lihtsalt liiga ahvatlev.

Tee tegi ootamatu käänaku; ta nõksatas rooli ehmunult paremale ja auto hakkas küljetsi libisema, liueldes kontrollimatult vihmast libedal teekattel. Ta oli siiski piisavalt tark, et piduritele mitte vajutada. Selle asemel pigistas ta rooliratast ja püüdis kontrolli auto üle tagasi saada. Kummid libisesid veel paar jalga. See oli südantseiskav sõit, mis viis ta päris teeserva. Just siis, kui ta mõtles, et sööstab kohe puudesse, haakusid kummid teekattega. Auto liikus ikka veel kiirusega kakskümmend miili tunnis, kuid vähemalt suundus see nüüd sirgjooneliselt. Higist niiskete kätega õnnestus Cathyl ülejäänud kurviga hakkama saada.

Mis järgmisena juhtus, tabas teda täiesti ootamatult. Ühel silmapilgul õnnitles ta end katastroofi vältimise puhul, järgmisel põrnitses uskumatult ettepoole.